

producenterne ude paa Landet skulle blive ved at ofre saa store Beløb til Københavns Kommune uden at have den mindste Smule Nytte af Slagtehusene. Naar vi benytte dem, naar vi f. Eks. sende Søer ind til Slagtning, saa er det jo en anden Sag, saa maa vi jo betale derfor, men at betale saa mange Penge for Svin, som de blot efterse, og som de kunne efterse mange af paa en Dag, det synes jeg ikke er rimeligt, og jeg fører det frem til Overvejelse. Jeg synes, at det er et ganske urimeligt Forhold, og det ærede Medlem har jo ogsaa tidligere selv fremstillet det her for os som noget ganske absurd. Hvis han altsaa vil staa ved sine tidligere Udtalelser, tvivler jeg ikke om, at han vil foreslaa Københavns Kommune, at denne urimelige Afgift stryges, thi den Udgift, som Slagteriet har for hvert enkelt Svin, staar ikke i noget rimeligt Forhold dertil, den beløber sig maaske ikke til $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$ deraf. Afgiften er i hele sin Karakter saa uretfærdig og saa grell, som den kan være. Naar de sjællandske Svineproducenter endogsaa ude fra vor Side have Tilladelse fra Slagteriets Side, skønt vi ellers ere bundne, hvad Leverancerne angaar, til at slagte paa Produktionsstederne hjemme, saa er det urimeligt, at de skulle betale saa stor en Afviklingssum til de københavnske Slagtehus, som vi ikke i mindste Maade benytte.

Piper: Naar vi have set, at der Gang paa Gang er fremkommet Forslag angaaende dette Emne, da er det jo et Bevis paa, at der maa være Trang til Lovgivning paa dette Omraade. Det maa indrømmes af alle, at den nuværende Tilstand er ikke fyldestgørende. De Vanskeligheder, der paalægges Landboerne, de forøgede Udgifter, der paalægges dem ved, at Kødets skal efterkontrolleres, og den Meningsløshed, der er i, at Kød, som er godkendt et Sted, skal underkastes ny Godkendelse andetsteds, alt dette maa virke anstødeligt. Spørgsmaalet er jo blot om, hvorledes man kan forlige de Interesser, som Landbefolkningen har, med de Interesser, som Bybefolkningen har, og forbinde de Bestemmelser, som for Tiden ere gældende i Kraft af Sundhedsvedtægterne, med den friere Ordning, som man kunde ønske. Det, Byerne maa forlange, er jo først og fremmest, at Varerne ikke blive ringere, og at den Kontrol, som etableres, og som skal tages for god i Byerne, er lige saa fyldestgørende som

den, man selv har oprettet. Et andet Krav, som Byerne maa stille, er, at der ikke tilføjes dem et uberettiget Tab, det nemlig, som kan komme til at ramme de Byer, som nu have have gjort store Ofre for at skabe sig en saa god Kødkontrol og saa gode Slagtehus som muligt, beregnede paa et stort Antal Kreaturer, men som der muligvis ikke vil blive Brug for under den fremtidige Ordning, naar der indføres en større Mængde af det Kød, der forbruges i Byen. Naar man vil sikre sig en god Kontrol, maa man for det første gøre Krav paa, at Dyrene synes i levende Live, og dernæst, at de slagtes paa et Sted, hvor der er Adgang for Kontrollen til at syne dem under Slagtingen, saa at man kan efterse Organerne. Det fyldestgørende her er jo, at Dyrene slagtes i offentlige Slagtehus eller i store Eksportslagterier, at man søger at koncentrere Slagtingen saa meget som muligt. Hvis man slagter Dyrene omkring paa mange forskellige Steder, bliver Kontrollen uoverkommelig, da de kontrollerende skulle fare fra det ene Sted til det andet; thi man kan jo kun have et begrænset Antal Kødkontrollører, og det vil ofte hænde, at de enten ikke faa set Dyrene i levende Live, eller at de komme for sent til at se dem, inden de blive skaarne ned og parterede.

Den Gang man i 1898 havde nedsat en Kommission til at behandle dette Spørgsmaal, fremkom der et Forslag, der blev forelagt i Tinget, og Grundtanken i dette var jo netop, at man koncentrerede Slagtingen og indførte Statskontrol og tillige, at man gav de Kommuner Erstatning, som havde et berettiget Krav derpaa. Jeg maa indskyde den Bemærkning her, at selvfølgelig skulle Kommunerne ikke have Erstatning for Bygninger, der ikke staa i nogen Forbindelse med Kontrollen eller Slagtehusene. Hvis der er Tale om Udgiften ved Anlægget af en Markedsplads eller Stalde til at huse Dyrene før Markedet, kommer denne ikke herind under, men kun de Bygninger, man har opført for at sikre sig god Kontrol, bør kunne begrunde Erstatningskravet. For disse sidste Udgifter mener jeg, Kommunerne have retfærdigt Krav paa at holdes skadesløse, for saa vidt de ikke skulle kunne faa dækket deres Udgifter hertil ved deres normale Indtægter af Kontrol og Slagtehus i Fremtiden. Dette Forslag vandt jo ingen Tilslutning i sin Tid, man frygtede for denne Statskontrol, man frygtede for de